

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718940286880/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

Da sagde Dannerkongen: »Jeg er af Jagten kjed,
Nu vil jeg søge Falken alene; hvo veed,
Om ikke jeg den finder bag Skovens høie Træer,
Ugjerne jeg den mister, hvor trodsig end den er.«

DEN FREMMEDE JOMFRU.

Saa red den ædle Konning ad Markerne hen,
Der fulgte ham efter kun en eneste Svend,
Men da de kom til Skoven, hvor Veien blev trang,
Da hørte Kongen atter den fjerne Bjældeklang.

Han kaldte paa Svenden, han let af Sadlen sprang,
Han sagde: »Vogt min Ganger og vent mig paa
Vang.«

Saa gik han ind i Krattet, selv banded han sig Vei,
Han sagde: »Jeg hører Bjælderne, jeg skuffer mig ei.«

Saa vandred han alene paa den vildsomme Sti,
Da naaede han en Plads, der for Træer var fri,
Der saae han en Jomfru — han troede knap sit Syn,
Sagtelig leged Bladene med Solstraalernes Lyn.

Om Brystet var hun fyldig, i Midien var hun smal,
Eensom og stille hun sad bag Skovens Hal,
Tankefuld drømmende paa den mosgroede Steen;
Hun ligned en deilig og smækker Rosengreen.

De rødeste Koraller smykked hendes Haar,
Midt i Høstens Blomster hun ligned den unge Vaar;

Fager hun syntes, lig en Paradisets Aand,
Der saae han ogsaa Falken, den sad paa hendes
Haand.

Hun reiste sig med Iil, da den Fremmede hun saae,
Men Falken blev siddende, den agted ei derpaa,
Da standsed den Herre, hans Tanker sig forvilded,
Han troede, han bedaaredes kun af et Tryllebilled.

Dog fatted han sig hurtig, han traadte hende nær,
Og sagde: »Det er fagert at see paa Skoven her,
Og Græsset er fagert, og Falken er skjøn,
Langt skjønnere den Jomfru, der lokked den i Løn.«

Da neied hun for Kongen, skjøndt hun kjendte
ham ei,
Hun svared: »Af sig selv den fra Luften fandt Vei,
Frivillig ned den daled og satte sig paa min Haand,
Jeg har den ikke lokket, ei holdt den i Baand.«

Da mæled den Herre: »Jeg ret ei fatte kan,
At Rygtet om Jer Skjønhed blev skjult i dette
Land,
At slig en Rose blomstred saa nær ved Øresund,
Og at jeg ei den skued før nu i denne Stund.«

Gjensvared den Jomfru: »Min Broder og jeg,
Vi hid nys ere komne paa Belgernes Vei.
Min Moder var fra Danmark, hun efterlod os her
En Borg, som I kan skimte bag Krat og bag Trær.«

104

Da sagde Konning Volmer: »Den Falk tilhører mig,
Dog gjerne jeg den afstaaer, hvis den kan tækkes
Dig;

Mig synes, Eders Øine ligne den klare Sø,
Ei før i Danmarks Rige jeg skued slig en Mø.«

Hun sænkede sine Blikke, hun rødmed som Blod.
»Jeg har vel sagt formegets, tænkte den Herre god,
»Jeg gjerne længer dvæled, dog bør jeg nu vel gaae,
Dog kan jeg de Drømmetanker af Hovedet ei faae.«

Om hendes Navn han spurgte, han gik endnu dog ei,
Hun sagde: »Tovelille, min Herre, kaldes jeg,
Min Broder hedder Henning, vi kom fra Rygens
Strand,
Vi stamme ned fra Konger i det vendiske Land.«

Da svarede den Herre: »Jeg selv en Konning er,
Og Alt, hvad I begjærer, jeg gjøre vil for Jer,
Jeg fødtes til Beskytter for undertrykte Mænd
Og værgeløse Qvinder, vi sees vist igjen.«

Saa hilsede han venlig og svandt bag Busk og Krat,
Hun efter ham stirrede igjennem Skovens Nat,
Hun sagde ved sig selv: »Der var det i hans Øie,
For hvilket mod min Villie jeg maatte mit Hoved
bøie.«

Men Falken steg i Luften, den fulgte ham paa Vei,
Hun tankefuld bortvandrede, dog vidste hun ei,
At nu hun havde fængslet med Elskovens Baand
Den Herre, der holdt det hele Danmark i Haand.

KONGEN BESØGER TOVELIL OG HENDES
BRODER.

Kong Volmer jager den lette Raa,
Det var ved Vintertide,
Han fanger de Dyr baade store og smaa,
De Timer saa sagtelig glide.

Han beder Hare, han beder Hind,
Ei kan han den Jomfru glemme.
Tilsidst han træder i Borgen ind,
Hvor Tovellil havde hjemme.

Han siger: »Jeg jaged paa vilden Sti,«
— Hans Barm den banker urolig —
»Da kom jeg, Hr. Henning, Din Borg forbi,
Thi vilde jeg see Din Bolig.

Jeg veed, I seiled fra Rygens Strand
Til Sjællands blomstrende Enge.
Man priser, Hr. Henning, Din store Forstand,
Dertil kan hos os vi trænge.«

Han talte kun lidet med Tovellil,
Han troer det er bedst at tie,
Han tænker: »Tidt skrider man frem med Iil,
Hvor det var klogest at bie.«

Snart var han alvorlig og snart han loe,
Vel kunde sit Ord han vende,
Han blev i Timer, han blev i to,
Han blev til Dagens Ende.